

вописаніе-то на „Мирозрѣніе-то и „Гайдѣ-та“ (която споменихъ), оно е много назадъ. И какъ да не е? Кога и Г. Момчиловъ приема и ни посочва сички-тѣ онѣзи букви, които сѣ познати, вѣрвамъ, и нему вече, не само за непотрѣбни, но някои и за неправили; Кога и той полага трудъ да ни доказва, гдѣ се пише *я*, гдѣ се пише *ѣ*, гдѣ се пише *и*, гдѣ се пише *ѣ*, гдѣ се пише *ѣ*, гдѣ се пише *ѣ*, най после и гдѣ се пише *ѣ*.

27. Още испрво подъ 1) ний казахме чи *я* ни е непотрѣбна; тука е мѣсто да кажемъ защо.—Пръво буква-та *я* не е българска. Виспрения умъ и свѣтителски-тѣ рѣцѣ на Солунски-тѣ братя не ѣхъ приготвихъ; но ний не ся бромъ мѣжду пристрастни-тѣ, та макаръ че е потрѣбна, като не е наша, да ѣхъ пѣдимъ. Не. Ний ѣхъ пѣдимъ, защото ни сакати думи-тѣ и съ туй ни принуждава да полагаме правила: „иже нѣсть числа.“ Да земемъ на пр. това правило: сички-тѣ имена отъ женски родъ иматъ въ ч. м. *и*; жена ч. м. *жен-и*, овца ч. м. *овци*; трѣва ч. м. *трѣви*; но какъ ще бжде съ: *простотія*, *мокротія* (стр. 102). Въ жена *и*-то въ ч. м. е приставка на мѣсто *а* въ ч. ед., а тука? Ще кажете и тука на мѣсто *я* нека се турне *и*, но да ли тогасъ задрѣжахме коренъ-тъ на дума-та? Въ простотія съ променѣ-тъ на *я* въ *и* въ ч. м. ще бжде *простотии* и тогава коренъ-тъ е осакатенъ съ *и—j*, което че е тѣй показва го изговоръ-тъ на рѣчъта нарочно въ ч. ед. гдѣто се не каже *простотія*, но съ вмѣткъ *и—j*, да нема зеванье, казваме: *простотія—простотія* (погрѣшно). Това врѣди и за *мокротія*, *змѣя*, която ч. м. които вм. *които*, *моята* ч. м. *мои-тъ* вм. *мои-тъ*. Безъ *я*-то ний ще пишемъ правилно: *която*, дума, която става отъ мъшки родъ *който* съ вмѣткъ *и—j*; така и отъ мой-тъ ж. *моѣта*, отъ свой-тъ ж. *своѣта* ср. родъ свое-то, а не свое-то съ зеванье.

28. За *ѣ*-то не врѣди трудъ да се доказва, че ни е непотрѣбно: *рыба—рыба* и какво повече или само за отекченіе на дѣца-та? — Колко добрѣ правиме, че употрѣбываме *ѣ* и други излишни букви нека отворятъ читатели-тѣ „Славено-Българска-та Граматика“ отъ Христати П. Дупничанина, въ Будимъ 1836 (стр. 45) и тамо ще видимъ колко сме за похвалѣ. Наистина стари-тѣ ни книжевници разумѣли нѣкои нѣща, които ся пада ний да разумѣемъ. И защо да бегаме отъ тѣхъ?

29. *и*-то, пощо ся намира още въ прѣви-тѣ ни старини съдружено съ *а* и *е*: *ѣа*, *ѣе*, слѣдователно още тогасъ му е даденъ гласъ—*j*. ний сме на мненіе да се употрѣби на мѣсто *ѣ* което сега застава гласъ-тъ на *j*, а то *ѣ*-то да се изхвърли изъ азбукъ-тъ. Или ако ни е жалъ и за него, то нека ся служимъ както и до сега, но тогасъ да пишемъ и *ѣе*, а не *ѣе*, *ѣа*, не *ѣа* т. е. да немаме двѣ букви за сѣщъ-тъ служба. Токмо за *ѣ*-то—Гдѣто ся пакъ употрѣбыва равно съ гласъ-тъ на *и* прѣдъ *я* и прѣдъ *е*: *простотія*, *мокротія*, *битіе* (вм. битие), това е негли чи още добрѣ не сме разумѣли правила-та на правописаніе-то и етимологията. Тукъ си дадохме мненіе-то и за *ѣ*-то.

30. За *ѣ* вече и български-тѣ баби, мислѣхъ, знахътъ, чи му на край нема нигдѣ мѣсто-го, па за туй Г. Момчиловъ и не грѣб-